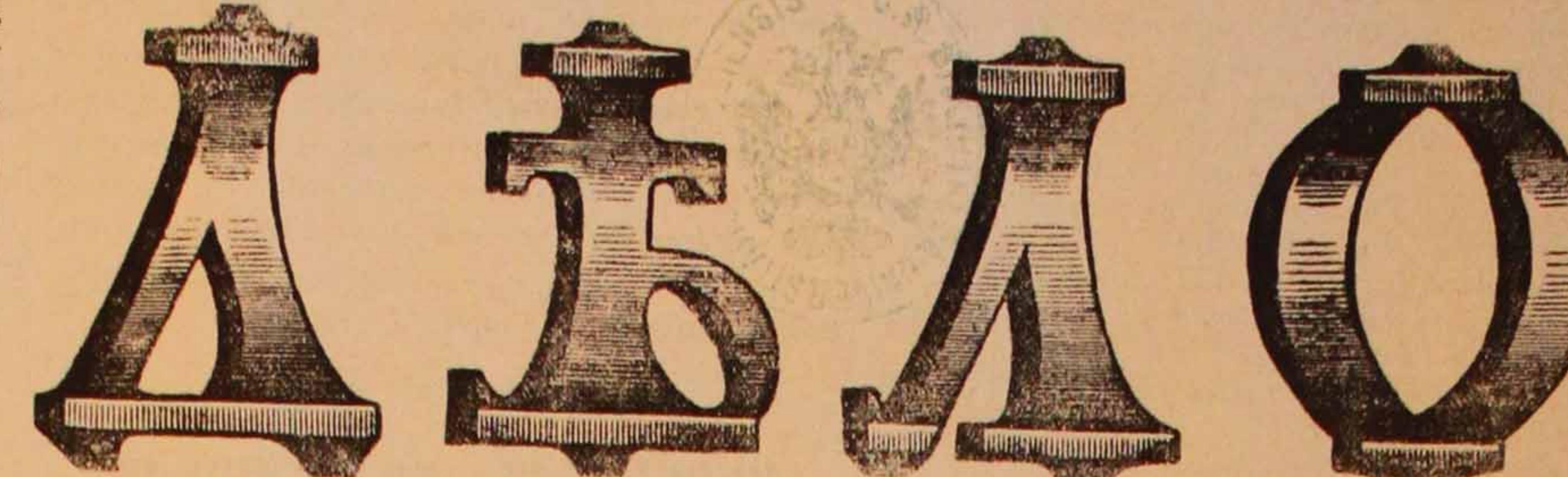

Выходитъ во Львовъ що Вторника, Четверга и Суботы
кромъ рускихъ сліть) о 4-й год. пошол. Литер. додатокъ
"Бібліотека на піднам." повістю" виходить по 2 печат. ар-
куш кожного 17-го и поєднаного для кожного місяця.
Редакція, адміністрація і експедиція підъ Ч. 44 улиці
Галицької.
Всі листи, посилки и реклами підлежать пересилати
підъ адресою: редакція и адміністрація "Дѣло" Ч. 44 ул.
Галицька.
Рукоописи не звертаються толькож на попереднє застереження.
Поштове число стоить 12 кр. а. в.
Оголошення приймаються по ціні 6 кр. а. в. більше однога
строчки печатокъ.
Реклами неопечатаній вольний відъ порта.
Предплату ваджити пересилати франко (на будуще
поштовими перевозками) до: Адміністрації часопису "Дѣло"
з Галицької, Ч. 44.

ВІІІ. Читателівъ въ Россії просимо ма-
ти на увазѣ, що въ вимовѣ ю=ji, ю=i, и (въ
передній и на кінці словъ)=ы, и (на початку
словъ и по самогласныхъ)=i, ю (на початку
словъ)=vi.

Съ днемъ I (13) липня розпо-
чався III. четвертьрікъ. Просимо П. Т.
Предплатниковъ виробнати всѣ рахунки.

„Ключъ розуміння“.

Справа руска має безъ порбовання ширше значеніе, інже якъ думають галицько-польській політики, мірячи свои аспирації и роботи галицькими рогатками... Кто не глядить въ будучість, той не зрозуміє, діячого мы съ напруженимъ взоромъ, съ битьємъ серця вглядуємо и вслухуємо въ еха въкового свару межа двома славянськими народами, для чого дотыкаємо рукою кождою отвореною рани... Такъ написавъ „Краї“ въ своїхъ отзивѣ до галицькихъ Поляківъ, накликаючи ихъ до полагодженя спору съ Русинами. Сими словами пригадавъ бть нашимъ Полякамъ, що Русини — то народъ живий и великий; народъ, що не дасься стерти зъ лица землі; народъ, котрого жде въ будучності велика роль... Русини, мовлявъ, великий и могутій братъ-сусідъ Поляківъ, а съ такимъ сусідомъ не сваритися, а жити въ мирѣ. Кто вгадає недалеку будучість?...

Такого власне погляду на справу руску хибі галицькимъ Полякамъ. Въ ихъ очехъ мы Русини народъ такій, съ котримъ Полякамъ и числитися не треба, — котрый швидше чи позицієше стратитъ свою індивідуальність народу: одна части — якъ каже Czas — „цивилизацію и духовно прилипне до ідеї польской“, а друга змосковщітися...

Въ нашихъ очехъ хибішого и смѣшішого погляду на будучість Руси и бути не може. Справдѣ, смѣялись и сожаліти надъ короткоглядностю галицько-польськихъ політиковъ! Не треба вже запускатися въ давну исторію и пригадувати имъ, що Русь цѣлією підъ державою Польщею съ єю не вольництвомъ и нетерпимостю політичною и релігійною перебула не винародовивши... Але отъ въ найновішіхъ часахъ — якъ поступу зробила до тепер въ Галичинѣ бть часу свого отродження! И треба сказати, що се сталося безъ інчієи посторонніо помочи,

а павѣть при всякихъ перепонахъ и утикахъ бть чужихъ, а при сварахъ домашніхъ... Щожъ се значить? Се значить живучість народну!

Отъ 1848 року Русь галицька перебула колька фазъ. Нинѣ по довголітній блуканінѣ манівцями и въ потемкахъ збігла вже, хвала Богу, на добру и ясну дорогу и зъ неї вже не зверне, — хоче не мало ще блуднихъ свѣтиль меркотити мутнимъ бlyскомъ и вабить си назадъ на манівцѣ... Нѣ, не звабять вже Руси на невыходній манівцѣ пїякій блудний свѣтила, — она вже стала твердо стопою на дорозѣ, що прямо веде до ясно видної цѣли. Русь галицька твердо стала вже на основѣ народній рускій. Не зрывавъ собѣ очей на чужї палати, держится своеї питомої хати. Алежи хата бо крѣпка, подвалини здоровій, углы крѣпкій, — не подасться она побічнимъ и всхѣднимъ вѣтрамъ, перетревас и палаты. Съмпайція міліонівъ — здоровій підвальни! Демократична, народолюбна и свободомілюбна інтелігенція — углы крѣпкій!... Коби мы галицькіи Русини були весь часъ бть хвилю нашого отродження стояли на такої основѣ, коби мы були не глядѣли на пїякій блудний свѣтила, не слухали нѣчіхъ солодкихъ голособъ, — ще не такъ були мы сего дня стояли!

А то мы хилилися мовь лоза на вѣтрѣ, давали послухъ солодкимъ обѣцянкамъ, — а сего дня бачимо, що інкото нѣ зъ отки намъ доси не помігъ, що все, що маємо, то здобуто толькож нашою власною народною живучістю! Нинѣ мы всѣ те ясно бачимо, — буложъ бо доволъ часу добачити! — и благословимо туло хвилю, коли намъ зазорѣло наше самопознаніе...

Ідея народна руска — то нинѣ наша стїна обороши. Непростимий грѣхъ сповняє зъ насъ той, кто важиться въ той стїнѣ робити проломы... Въ заслїпленю своїмъ не тямить, що творить... Не штука проломати и звалити, — штука збудувати! Горе булоби намъ безъ нашою оборонною стїни!

Ідея народна руска — то нинѣ золота напись на нашому пропорці. Наші противники бть часу народного отродженя передъ пїякимъ синомъ Руси ще такъ не тримѣли, передъ інкимъ не мали такого респекту, якъ передъ пок. Володимиромъ Барвінськимъ! Чому же се такъ? Бо бть крѣпкою рукою піднѣсь пропорці, на котрому була виписана

вся програма бть альфи до омеги, бо бть не потребувавъ укрывати шматокъ своєї програми въ кишенні, щоби Поляки, щоби правительство о тѣмъ шматку знали, а его не бачили... Підъ чась найбільшихъ „гоненій“ на галицькій Русі, споводованихъ арештовањемъ сов. Адольфа Добрянського, о. Наумовича и товарищевъ, — пок. Володимиръ Барвінський съ своимъ прапоромъ въ руцѣ смѣло отпраївъ въ „Дѣло“ всѣ клевети и папасті на рускій народъ, коли тымъ часомъ где индіїнъ потувалось, що, мовлявъ „столько а столько тиждїївъ минуло бть часу увязненія нашихъ патріотівъ“... Пок. Володимиръ Барвінський своюю програмою спасъ ситуацію... А нѣчо бльше не могло бути польскимъ верховодачимъ шовиністамъ такъ дуже — не на руку!...

Рускій народъ и руска духовна та свѣтска інтелигенція — спознали те дуже добре и се укрѣпило ихъ въ вѣрѣ, що толькож ідея народна руска — наше спасеніе. Она наша „ключъ розуміння“ на нинѣ и на будуще. Она бтверне всяке лихо, всяку напасть на рускій народъ. Она дає намъ ідеаль, безъ котрого народъ, подобно якъ одиниця, не жіє, а животить. Бережъ же туло ідею повсечасно и не даймо собѣ еи нѣкому выдерти!...

Нинѣшній політичний станъ 17-міліонового руского народу — есть лишь провізоричний. Се признає и „Краї“ въ словахъ наведенихъ на вступѣ нашої статії. Не вѣчно жъ буде наша народъ-велітъ въ одній часті майоризованій шовинізмомъ, а въ другої не вѣчно буде мати замкненій уста и звязаній руки централізмомъ... А нинѣшнія доба пригодна до великихъ змѣнъ. И мы мусимо бути приготованій на всякий випадки, що зависи въ воздухѣ. Они зацеплять конечно и о насъ. И мали бы застать насъ безъ провіорної ідеї, безъ політичної думки, якъ бездушие и безмыслие тѣло, якъ слѣпе орудіе?... Передъ великими випадками кождий народъ мусить напередъ звірітуватися.

Поляки нинѣ кладуть політичний гороскопы и промовляють въ імені всхѣдної Галичини, Волинї и Подоля... Якъ то? Зъ отки у нихъ право промовляти въ імені рускіхъ земель, и то навѣть не спытавши волѣ руского народу? Коли вже мають право промовляти народы, — то рѣвне право, якъ Поляки, мають и Русини; оба жъ тѣ народы не

жіють власнимъ державнимъ житіемъ, оба підъ чужими державами...

Кто якъ кто, а мы галицькіи Русини, дѣзнаючи такої „вольності, рвности и братерства“ бть Поляківъ, що маємо нинѣ ажъ 9 голосовъ въ законодательномъ соймѣ красвомъ, — мы галицькіи Русини зовсімъ не бажаємо Польщѣ на рускіхъ земляхъ, о якій нинѣ толкує польське днівникарство. Ми ревнимъ окомъ огортаємо цѣлу Славянщину, плаченою надъ недобитками згерманизованого повнічного Славянства, надъ Познаньшиною и Шлескомъ, але рвночасно въ душѣ нашої голубимо идеаль: „свята Русь!“ Обширомъ велика, якъ цѣла Франція, богата въ дары природы, роскошна своїмъ народомъ, — коби то она лишь швидше могла по божимъ и людскимъ законамъ розвиватися и взмагатися въ велику культуру силу середъ братніхъ народовъ!

Мы не можемо разомъ съ Поляками бажати проливу славянської крові на уткѣху ворогамъ Славянства. Не проливомъ крові и не панованьшемъ брата надъ братомъ становимо мы дужі, а братною любовю, котрої намъ хибує... Наша шляхта бренѧка карабелею на Каткова, а Катковъ показує їй нацемъ на галицького Русина. Ситуація досить смѣшина, але и дуже сумна...

Мы вѣримо въ те, що будучість якъ Руси такъ и Польщѣ — лишь въ Славянствѣ и середъ Славянства...

Нинѣ въ щоденій борбѣ нашої съ всѣми нашими противниками, а маємо ихъ не мало, — мусить намъ присвѣчувати ясна ідея народна руска. Она поможе намъ и себе здвигнути и петлямучихъ братівъ отягити и звести насъ и ихъ въ гармонію съ собою. Ми, Русь-Україна, — мы той цементъ, що має сполучити повніче Славянство до згоды и любови...

Якъ жъ жаль нинѣ намъ глядѣти на нашу нинѣшну хвилю нембѣ и на гордию нашихъ братівъ-сусідівъ! Не вжесть Славянство засуджене на такій довгій тяжкій пробѣ! Не вжесть має дойти до того, що нинѣ одинъ народъ славянський вязався проти другого народу славянського съ спільними обомъ ворогомъ?...

Юрій Даничичъ.

Въ вѣчну память дорогому братови Володимирови
посля сербскихъ жерелъ написавъ
Іосифъ Барвінський.

(Даліше.)

Тымъ часомъ Даничичъ повзявши со земею: будувати а не руйнувати, отдався тихої, неустаний але мозольний працѣ научній, знаючи, що головою муру не перебъєшь, а правда чи тепер, чи въ четверть, а все таки юдись якъ олива на верхъ вийде, и забравши сповнити свою задачу: обробити збораний Вукомъ матеріалъ такъ, якъ его тогочасній передовий учень у іншихъ народівъ въ своїмъ языцѣ обробляють, а все посля добре обдуманого плану. И такъ р. 1850 напечатавъ бть Вѣднію свою „Малу сербську граматику“, чого тогоды сербському письменству найбільше не доставало, — котру оттакъ внично оброблену въ другомъ вакладѣ. Се бувъ перший починъ его великихъ праць. Швидко жъ посля того напечатавъ бть въ Миклошичевомъ вбірнику Slavische Bibliothek I. Wien. 1851. „Где що про сербські акценти“, початокъ великої праць, котра тяглася черезъ довгі літа ажъ въ познії его часы; въ той працѣ розбирає акценти сущниківъ женського роду. Сю розпраїв продовживъ бть въ „Гласнику“ VIII и IX кн., где розбирає сущниківъ мужского роду. Въ „Rad jugoslovenske akademie“ VI кн. писавъ про акцентованіе глаголівъ, а

въ „Rad“ XIV кн. про акцентованіе приложеній. На закінченіе сеї студії о акцентахъ написавъ: „Додатокъ до історії акцентуації хорватської або сербської“ (Rad XX). Въ роцѣ 1852 покинувъ Даничичъ Вѣдній и перенесся до Бѣлгорода. Съ перенесенiemъ Даничича до Бѣлгорода мавъ великий впливъ на его дѣяльність становищемъ, яке ему дано при бібліотецѣ народній, а оттакъ и въ „Учебнику друштвѣ Сербському“. Тутъ бо було поле его дѣяння: замѣтъ борбы и полемики зъ Вѣднією бѣль могъ тутъ безпосередно и своимъ особистимъ впливомъ дѣлати, особливо коли закони и цензура насильно не давали правдѣ на верхъ вийти. Але заразъ въ роцѣ опосля перейшовъ въ Бѣлгородъ, где на бажанье кн. Михаила учивъ сербського языка княгиню Юлію, съ котрою въ той часъ князь Михаилъ вѣнчався. Покончивши се дѣло науки. Даничичъ вернувъ назадъ до Бѣлгорода 1856 р. и тамъ обнявъ посаду бібліотекара при народній бібліотецѣ, а въ р. 1857 бувъ вибраний на секретаря „Друштва Српскѣ Словесности“. Тутъ почувся Даничичъ на своїмъ полю, и працюючи для „Гласника“, вже въ р. 1858 видали свою „Синтаксес“. Се було продовженіе „Малої сербської граматики“. Въ сїй книжцѣ обробивъ Даничичъ падежи, справдѣ сю найхарактеристичнішу и найбогатшу синтактичну сторону сербського языка. Всѣ значенія, якій падежѣ съ ливихъ способахъ ихъ уживання въ языцѣ

сербськимъ мають, спорудженій въ „Синтаксес“ на богатихъ жерелахъ народної устної словесности и лучшихъ старихъ та новійшихъ письменниківъ, съ котрими приписані подкуди и старославянські тексти. При кождомъ правилѣ посльдує множество прикладівъ, котрими не толькож само правило потверджується, але и его всякий можливій варіантъ, якихъ и въ найбогатімъ правилѣ годѣ обрати. Даничичева Синтаксеса о падежахъ безъ прилогівъ и съ прилогами, — се справдещна скарбница всѣхъ можливихъ обортівъ сербського языка, котрою можуть стилисти и писателі сербські дуже добре користатися. Окрімъ того не можна поминути єго росправы: „Рѣдкницѣ мѣжъ сербськимъ и хорватськимъ языкомъ“ (Гласникъ IX.), и про „Сербську демініцію и авгментацію“, интересный предметъ зъ науки о твореніи слівъ, котрую бѣль опосля въ многоціннѣмъ дѣлѣ підъ заголовкомъ „Основы“ въ цѣлості видає.

Окрімъ того Даничичъ занявся тутъ ще и працею на полю що майже не таїкандъ, не оброблендъ, працею, котра принесла славянській філології велику користь, а сербському языкови розширила єго грунтъ. Се були старовини сербські. На старовини сербські въ тихъ часахъ, коли посередній славянській языць бувъ языкомъ церкви и письменства сербського, П. І. Шафарикъ першій звернувъ свою увагу, и першій въ нихъ съ розумомъ предлогами и безъ предлогівъ въ рѣжно-можливихъ способахъ ихъ уживання въ языцѣ

всѣхъ сербськихъ письменниківъ тогочасніхъ хиба одинъ Вукъ зъ той книжки дойшовъ до тихъ результатівъ и зачертнувъ та користі, якій годилося зачертнити. Въ р. 1840 вишивши вбірникъ старихъ писемъ: „Сербські споменици“ західомъ Ю. Николаєвича. Дръ Янко Шафарикъ, прійшовши до Бѣлгорода, звернувъ такожъ увагу на старовини. Заразъ дано таїмъ рѣчамъ мѣце въ „Гласнику“; але въ цѣлодої таї дѣяльністі перемагавъ інтересъ історичній. А самъ матеріалъ бувъ повній науки и для язы

на дворец цесаря Франц-Иосифа в мундуре полного маршала с великою лентою румунской звезды. Коли король высыпал из вагону, поднявшись до него цесарь и поклонившись даже. Король румунской маври на собственном мундуре австро-итальянского полковника с великою лентою ордена св. Стефана. Затем дворца железному избажав гость в товариществе цесаря до замка цесарского, где бывал уже много угощений. Привезд короля румунского до столицы Австро-Италии бывал уже давно предсказанный и так же как визита короля Милана, не было никакой политической характеристики. Все видят в том зближение обоих государств до себя и думают, что правительство румунское землетрясение свое становище вправду доказывает.

(Выход краевого из Моравии) зарядив бывшего до материнства права голосу т. з. пятигильденовцам. Доходы же скончаны и надпись их результатом заставили выдать красный национальный свой заседанию. Думают, что вызвал красный в оправданию, которое в то время имел предложил союзники ограничиться лишь на предоставление статистического материала.

(Хорватско-угорский конфликт), выявленный последними неспокойствиями в Загребе, уже по-лагодженый, о сколько по-лагоджено можно называть справу между двумя спорящими сторонами, которые одна видит в себе совершение права, отменив другим волею, хочется найменших уступок. Конференция министров, который раз баррикады злобных вышибок загребских, уже скончан, а угорский министры разъехались в Вене. Результат народу министров вправе вышибок вызвать для Хорватии не коротко. Тогда с своими товарищами жадавшими спасения для обращенной поваги угорской власти и становившимся от раза на становище status quo ante. Мимо оппозиции бана хорватского гр. Печевича удержавшись угорской президент министров с своим требование, а наследником своего вылезнувшись постановление для Угорщины также способом, что в тех самых же местах, где висели позиции таблицы, попрививаются новы с хорватским и угорским написаниями. Такого решения справы можно было сподвигнуть, чтобы однажды ситуация, никем сотворена, для бана неизвестна, ее легко разуметь. Кажется, что гр. Печевич просил о дипломатии и только так же давно осталась в своих становищах, пока земля управы не дастся перевести без большого раздрожения народа.

ЗАГРАНИЧЬЯ.

Дунайское питание. Подорожье румунского короля до Берлина и Вены выкликала рожь, корнеплоды и комбинации в мясе сими важные ище займаются также и дунайское питание. Се питание датуяется уже не от нынешней. Ше в 1857 году хотела Австро-Италия выработать себе выключительную на дунайской праве, але се не повелось с того. По лондонской конференции в 1880 году одержала она право побережной державы на долине Дуная, хоще в самой дельте не есть нею и нынешне не буде. По сей конференции по-дальнему речь вперед — не поводов, чтобы сего межигородне право вымогало — в особна композиции — не побережий державы — назначавшая речных инспекторов и портовых капитанов. От сих двох последних точек отступила Австро-Италия, але задержала себе право побережной державы там, где нею властиво не есть и выключила побережий державы от речной полиции и права выконувания речных приписей. Против этого отже опиралась Румуния и всячими силами боролась своего природного права. Но коли на сибирском устю признано России право побережной державы, коли от же железноги брамы аже до устю реки Ильи тоже саме право выконуло, для чего однажды Румуния не может быть признано самим права. Она жадас для того:

1) чтобы побережий державы якъ и до сих задержали все права признаны имъ на лондонской конференции кроме того, чтобы малы право имеянована речных инспекторов, портовых капитанов и выконувания речных приписей. Против этого отже опиралась Румуния и всячими силами боролась своего природного права. Но коли на сибирском устю признано России право побережной державы, коли от же железноги брамы аже до устю реки Ильи тоже саме право выконуло, то треба также увзглядити и туту, который ихъ до сего упомянута именено: а) Болгария, Румуния, Сербия яко державы побережья, б) Европа через своего заступника, в) Австро-Италия яко така, але не яко держава побережна; 3) нове право сподвудь Румунии въ нарадахъ и постановлениях конференций над сими специальными питаниями. Чи первородови державы проблатъ Румунии нови уступства, трудно сказать; се однажды певно, что же теперь румунской державе признано право нарады на конференции. О сколько подорожье румунского короля освигнуло въ съ справе свою цѣль покажутъ найблизши нарады на конференции въ Лондонѣ. Нарады тѣ мали же давно разочаровались, але представители Россіи и Туреччины не предложили своихъ ратификаций; наколи се наступить, разочаруютъ нарады безъ дальншою проволоки. Якъ разочаровать, мавъ же румунский король, получивши подача свои подорожье докладный пояснения дунайского питания, высказалась, что отъ готовъ приступить до дунайской угоды и что его правительство сей приступъ скоро сповинть.

Кн. Бисмаркъ и Франція. Важке слово хорватскому звону понеслось по Европѣ и якъ громомъ вдарило серед глубокой тишины. Кн. Бисмарку проговоривъ устами своего канцлерского органу и его слова вишли якъ великий титул въ первої линіи на Францію. „Nordd. Allg. Ztg.“ выступивши въ довшомъ артикулѣ,

очевидно инспирированомъ черезъ кн. Бисмарка, противъ „безпримѣрной подмоги французской пра- сы и безъустанного голошения реванжу противъ Нѣмеччинѣ, доказуя, что Франція показується „яко едини держава, которая постоянно грозитъ европейскому миру“. Дальше же „Nordd. Allg. Ztg.“ пишетъ: „Такой станъ не можетъ долго тревожить, чтобы не пошкодить европейскому миру; бо чѣмъ больше поднимается буря пристрастій, которая иѣ-якъ не слабитъ безумлѣнную агитацию для своихъ рожнородныхъ цѣлей, тѣмъ менѣе должна предвидѣти, чи и якъ долго можетъ си удержать въ границахъ хобы поверхного спокоя“. Си такъ рѣшучо высказанные слова кн. Бисмарка, звучать маже такъ, якъбы смо вже були на досвѣткахъ якъ вѣнѣніи. Судачи однажды зъ давнѣйшихъ лѣтъ, можемо певно сказать, что кн. Бисмаркъ не выступавши передъ войною такъ смѣло и отверто; его многозначущіе слова мають певно ишу цѣль, якъ заповѣти свѣтви войну европейску. Въ першій линіи направлений они безперечно противъ сильной агитации французской въ Алзасіи и Лотарингіи. Але они сягаютъ ще дальше; князь Бисмаркъ хочетъ очевидно однѣмъ заахомъ переграти звязь, яка може приготовити на згубу его арочно сплетенныхъ сѣтей. Забѣги французского правительства и французской пра-сы, чтобы звѣднати себѣ союзника, аже надто добре звѣстній и мають въ сердѣ тѣхъ забѣговъ пригадуюся слова россійскаго дипломата, сказаний подѣла коронаціи до французского представителя: „Дивѣтъ, щобы се мали правительство, съ которымъ можна быти безопасно пактувати“. Може бути, что слова же желѣзного князя вымѣрени такоже и противъ орлеаністовъ, который теперъ по смрти гр. Шамбора выступлять певно смѣлѣйше — а звѣстно та-жѣ, що кн. de Chartres заразъ по прогнанію орлеаністовъ выѣхавъ насампередъ до Петербурга. Якбы оно не було, слова бисмарковскаго органу зробили въ Франціи велике враждѣніе; послухаймо ѹѣтъ бѣзъважна на тое французска пра-са. Найрѣзше виступає гамбистовскій органъ „Paris“. Въ артикулѣ підъ заголовкомъ „Беззубна гадина“ называють Бисмарка збожеволѣлымъ и каже, що бѣтъ отратитъ память часу и не знає до кого говорить. „Tempo“каже знову, что то лишь просты маневръ внутрішньої политики кн. Бисмарка. Оголошене того артикулу появилось якъ разъ рѣвюючою съ скликаньемъ нѣмецкого парламенту и то же догадувати, що кн. Бисмаркъ захоче ухваленія нового кредиту на войсковій цѣлі. Клерикальни газеты радятъ до спокою и згоды а опозиції „France“ жадають, що министерство виступає такъ о сѣмъ фактѣ якъ и вѣнѣнії въ Тонкинѣ, бо правительство показує якъ разъ безспильне и нездѣнне. Въ гдѣякихъ сферахъ въ Берлинѣ догадуються, що ся статія въ „Nordd. Allg. Ztg.“ має приготовити короля Альфонса, що бѣтъ скорѣше рѣшивши приступить до потрійного союза, позаякъ король мусить переконати, що наїйтъ радикальни становицтва въ Іспанії не мали бытъ охоты приступить до союза съ Францією видають якъ она пытъ есть изольвана.

Франція. „Gauchois“ обговорюючи справу нѣмецко-австро-итальянскаго союза промовляє за союзомъ Франціи съ Россіею и каже ось якъ: „Нѣчто не отдає насъ отъ Россіи а все зближує до неї. Сближностъ интересовъ и спольнѣсть небезспечненства здаються промовляти за французскимъ альянсомъ. Англія недавно въ Азії а теперъ въ Африцѣ дала намъ доказъ, що ся нею порозумѣти трудно. Америка стає по сторонѣ Англії, але заразомъ зближується и до Россії, чомужъ Россія не мала бути посерединѣ мѣжъ Сполученными Державами а Францію. — Въ Азії отже опирається Румунія и всячими силами боронить свого природного права. Но коли на сибирскомъ устю признано России право побережной державы, коли от же железноги брамы аже до устю реки Ильи тоже саме право выконуло, то треба также увзглядити и туту, который ихъ до сего упомянута именено: а) Болгарія, Румунія, Сербія яко державы побережья, б) Европа черезъ своего заступника, в) Австро-Италия яко така, але не яко держава побережна; 3) нове право сподвудь Румунии въ нарадахъ и постановлениях конференций над сими специальными питаниями. Чи первородови державы проблатъ Румунии нови уступства, трудно сказать; се однажды певно, что же теперь румунской державе признано право нарады на конференции.

О сколько подорожье румунского короля освигнуло въ съ справе свою цѣль покажутъ найблизши нарады на конференции въ Лондонѣ. Нарады тѣ мали же давно разочаровались, але представители Россіи и Туреччины не предложили своихъ ратификаций; наколи се наступить, разочаруютъ нарады безъ дальншою проволоки. Якъ разочаровать, мавъ же румунский король, получивши подача свои подорожье докладный пояснения дунайского питания, высказалась, что отъ готовъ приступить до дунайской угоды и что его правительство сей приступъ скоро сповинть.

Кн. Бисмаркъ и Франція. Важке слово хорватскому звону понеслось по Европѣ и якъ громомъ вдарило серед глубокой тишины. Кн. Бисмарку проговоривъ устами своего канцлерского органу и его слова вишли якъ великий титул въ первої линіи на Францію. „Nordd. Allg. Ztg.“ выступивши въ довшомъ артикулѣ,

Егерсегъ були въ четверть, пятницю и суботу минувшого тыждня таки разрухи противъ жidовъ, якіхъ доси ще въ Угорщинѣ не бувало. Всѣ жidовські дому въ зруинованій. Підъ час борбы убито або тяжко ранено. Погроми здобули ратушу штурмомъ и освободили всѣхъ арештованихъ товарищевъ. Склени зрабовано. Причина разрухи була така. Въ середу минувшого тыждня вечеромъ ішовъ себѣ спасарскій челядникъ улицю и співавъ антисемитську пісню. Жиди кравець ударивъ челядника. Счинилася бойка. Отгеви челядника, що падбѣтъ бувъ ратувати сына, жиди завадили ножемъ три раны въ голову. Народъ збѣгся и викинувъ 20 жidовъ черезъ окна. Жиди дали колька вистрѣблівъ. Страшенно розлярило нардъ. Въ четверть и въ півницю почали вже громадно сходитися до мѣста и окрестній селяне въ помочь мѣщанамъ. Въ суботу вице-жупанъ хотѣть утворити горожанську сторожу поліційну; скликано зброй горожанъ, але той по бурливыхъ сценахъ розбився. Прибули двѣ компанії войска. До вечора, аже до 10-ої години було спокойно, а потому зновъ нардъ рушився. Погроми здобули окна. Жиди кравець ударивъ челядника. Счинилася бойка. Отгеви челядника, що падбѣтъ бувъ ратувати сына, жиди завадили ножемъ три раны въ голову. Народъ збѣгся и викинувъ 20 жidовъ черезъ окна. Жиди дали колька вистрѣблівъ. Страшенно розлярило нардъ. Въ четверть и въ півницю почали вже громадно сходитися до мѣста и окрестній селяне въ помочь мѣщанамъ. Въ суботу вице-жупанъ хотѣть утворити горожанську сторожу поліційну; скликано зброй горожанъ, але той по бурливыхъ сценахъ розбився. Прибули двѣ компанії войска. До вечора, аже до 10-ої години було спокойно, а потому зновъ нардъ рушився.

— Така сама буря и злива, якъ въ Залізціяхъ, опи-сано въ 91 ч. „Дѣла“, знищила землемори въ Григоріїві, Буцихахъ, Глѣбовѣ и въ околиці, знищила всѣ долини и жолоби и потопила много худоби а навѣть колькою людей. Въ наслідокъ того нещастя грозить тымъ сколицямъ ще бльше, ще страшнѣше нещастя — голодъ.

— Въ день 17 грудня с. р. припадає 300-лѣтній роцінця смерти Івана Федорова, заложителя першої рускої друкарнї при Ставро-Політкій Інститутѣ во Львовѣ. Першу книжку, іменою „Апостоль“, видали Іванъ Федоровъ въ той друкарнї 1574 р., умеръ въ р. 1583 и похороненій въ церкві св. Онуфрія на Жовтніківському, о чому сведчить написъ, стоячій тамъ и по нынѣшній день. Ставро-Політкій Інститутъ повиненъ гдіночше почитати память першого руского типографа.

— Жиди наші, деморалізовани польськими комітетами при всіхъ выборахъ, такъ вже розумівались, що провокують неразъ самі христіяни, не то Русини, але навѣть Орменівъ и Поляківъ. По мѣсточкахъ се дѣється така части, що несталобъ въ мѣсяцъ въ часописяхъ ще бльше доносити; однакъ не можемо промовчати о пригодѣ, яка олучилася одному Орменови и то навѣть властителеви бльшихъ поселостей Городенкі, бар. Якову Ромашкави, въ самой Городенцѣ. За его заходомъ не вийшло въ складъ ново-выбраної ради громадскої Городенки колькою жidовъ, и бутні сини Израїля такъ тымъ розсердились на него, що почали роціти и грозити, а одніє зъ нихъ кинувъ въ бар. Ромашкана каменемъ. Ся зухвала зневага була іскрою киненою въ порохъ и запалила охотою помістя гладичахъ на те рускіхъ мѣщанъ. Они кинулися съ крикомъ на жidовъ и кто знає, до чого було бы прійти, коли бъ притомній и розвага Ромашкана. Онь скочивъ межъ мѣщанъ и съ холодною кровю импонуючи масамъ — або якъ каза Gazeta Narodowa, „potłochowiu“ — крикнувъ: „Не теперь!.. аже я скажу!“ Мѣщане застанивались, розмѣркували и налаявши добре жidовськихъ богатырівъ, розбілили спокойно домовъ,... анѣ гадаючи о тымъ, що ихъ, котрьхъ звѣстно въ потребѣ пестять на звою „roscoшu nasz ludek“, злаe Gazeta Narodowa, „potłochem“, за те, що могли стерпѣти, якъ жidъ порывався на христіянину...

— И Ростовъ записавъ вже въ свою лѣтопись проявъ погрому жidовскому. Для 12 с. м. ударивъ якісь настукъ сина жidовського купця Браїловскаго. Купець побивъ настуху и поваливъ его на землю. На то розбілила бlyskaviciou по мѣстѣ вѣстъ, що жidъ убивъ христіянина. Зbѣглися численній роботники, кинулися на Браїловскаго, потовили его безмилосердно, розвалили шинокъ въ котрому бѣтъ сковався, и убили шинкаря. Завчасу надбѣгшої поліції и войску удалось нардъ усмирити и мимихъ проводиць: брманіна Малаєва и грека Аристарха пріарештувати.

— Галицький полиглотъзъ, „У насъ такъ водиться пише Gazeta Narodowa — що закимъ котрій зъ Русинівъ зависячихъ бѣтъ гр. к. консисторії достане запомогу, дебатується надъ нею аже въ трехъ языкахъ. И такъ насампередъ подає интересований прослобу до консисторії въ языцѣ рускому. Консисторія розбирає сю прослобу въ языцѣ нѣмецкому. Намѣстництво розсмотрює руску прослобу съ нѣмецкою конкомітациєю и звѣдує ц. к. поліцію въ языцѣ польському о достовѣрності наведенихъ въ прослобѣ потребъ просителя, залучаючи его прослобу и оправданіе консисторією. Дирекція поліції информує зъ рускою прослобу зъ нѣмецкою конкомітациєю и звѣдує ц. к. поліцію въ языцѣ польському о фактичнѣмъ станѣ речи, здає зъ неї реліацію намѣстництву въ языцѣ польському. На те поручася намѣстництво въ языцѣ польському головний касъ краївъ, възплатити петентови та-ку а таку суму; рѣвночайно завѣдомляє консисторію въ языцѣ польському о своїхъ нѣмецкому. Повідомивши о фактичнѣмъ станѣ речи, здає зъ неї реліацію намѣстництву въ языцѣ польському. Розурбаний прослобу пише сейчасъ квітъ по нѣмецки, на квітъ консисторія печать руску; урядникъ касовий, възплатчує гроші не вѣтвяючися... и запомога въ кишени.

— Підъ Харковомъ случився недавно страшний выпадокъ, на жidовній дорозѣ съ ровнобѣжними шинами положеними для минаючихъ поїздовъ. Одна зъ подорожнихъ пані викинула на шляхъ і урвѣла поїздъ, що гнавъ всіго силою пари противъ поїзду, въ котрому она сидѣла. Она не замѣчаючи другихъ ровнобѣжнихъ шинъ перелякалася и зак

страшнейшее несчастье случилось въ побивной Америкѣ на южной части края Миннесота. Тамъ оркансъ выхопилъ въ шинъ и разбилъ цѣлый поездъ. Этъ подъ грузомъ выдѣбого 45 покалеченыхъ и 25 раздавленыхъ сѣбѣ. Той оркансъ занесъ третью часть мѣста Ричестеръ, где также гибнуло множество мешканцевъ.

(+) Оплаты школьнѣ ат середнѣхъ школахъ у насъ досыпь высоки для убогихъ и на нихъ звѣчайно нараѣаютъ. Але якъ дощеря мыслить на оплату школьнѣ нараѣкати убоги люде въ Россіи, коли сего року поднесено есъ 40 на 60 рубльвъ въ рокъ; на нихъ грошъ значить 72 з. а. въ оплаты школьнѣ за одного студента!.. Чи вже чрезъ саму тую оплату не замыкается убогому дверь до святой вѣшинауки?...

— Пропага вульканизму вимагаются сего року на цѣлой земли. Заледво перестали газеты доносити о землетрясении на Искіи и о выбухахъ Везувія и Етыи, вже записують нови катастрофы въ иныхъ частяхъ свѣта. И такъ, описуютъ часописи англійскій катаклизмъ на островѣ Явы. Черезъ три дніи чуди мешканцѣ Батавіи, столицѣ того острова, застрашаючи подземнѣ громиты; за тымъ запѣнилось и взбурлилось море. Его разгуки валы уносили камень и камень, а воздухъ морокій бувъ повны сѣрчаного чаду. Знати, вульканъ того острова, Каракатау, пробивъ себѣ подъ землю дорогу въ море, что и спасъ мѣсто бѣгъ гробовои погубы. Каракатау не дававъ знаку жити бѣ 1680 р. и ажъ сего року почавъ непоконти жителѣвъ Явы. Черезъ нѣчъ горѣла надъ Батавію луна бухающихъ эз вулькану поломѣній, а днемъ тревожили людь сумерки, бо хмары дими заслоняли сонце. Въ Америцѣ, именно на островѣ Ометенео, принадлежїй до державы Испаніи, спустошивъ 5.000 стобъ высокой вульканъ майже цѣлый островъ, заливши его долини потоками ливы. Выбухъ почався дна 19-го червня. Того днія отчинна гора новой честоли и лунула огнѧю струю на мѣсто Лась-Пилясъ. Колька днівъ познѣше порозсаджувала подземна сила окрестнї горы и неописанный отвѣхъ приводивъ людію до розпукі. Лава залила Лась-Пилясъ, Гранаду, Ривасъ и іншій мѣстечости. Люди сналися въ лодкахъ на морѣ; знищений островъ стоїть вже пусткою. Чи не працює панъ Вульканъ во всѣхъ сюжихъ кузняхъ надъ оружіемъ для Ахиллѣвъ прускіхъ?..

— „Новый Израиль“ Пѣдь тою назвою повсталла въ Одесѣ нова секта жидѣвъ, котра откнула науку талмуда, а вѣрить только въ пентатевѣ Мойсея. Секта ся занехала обрядъ обрѣзанїи и сваткованїи суботы, признала недѣлю дніемъ господнѣмъ; закибула всѣ молитви талмуда, заступаючи ихъ новописаными; называе божницѣ „переками нового Израїля“; признае мясо, споживане христіянами кошернѣмъ, а мозу россійску свою родную мовою; накацу поношити всѣ обывательскіи и державнї татары, мѣжъ ними и войскову службу; закидуе лихву и не позволяе удержувати домовъ деморализуючихъ. Статуты секты поданій вже подъ затвердженѣе правительству. Они жадають для секты признанїа всѣхъ, существующихъ въ Россіи обывательскихъ правъ и привилегіи на мѣшаніи супружества и постановлюютъ для своихъ адгерентовъ окреми отзнаки на одежіи, щоби външно отрѣжитися бѣжъ жидѣвъ старовѣрѣвъ. „Новый Израиль“ занепокоївъ въ высокомъ степени хасидовъ и выкликавъ противъ себѣ контрапагіа забобонныхъ и фанатичныхъ сторонниковъ крутнавого талмуда. Секта рекрутується зъ интелігентнѣихъ сферъ жидѣвства и має надѣю на те, що єи правительство и суспільность христіянска будуть поцирати. Сумнѣваємся однакъ, че бѣжъ удастся вызволити своихъ соспільниковъ зъ тажихъ тысячелѣтніхъ путь застосіїлон доктрини рабиновъ, которыхъ постанови зробили зъ жидѣвъ замкнутый въ себѣ, нѣкому неприхильный и всѣми народами зненавідженій організмъ.

— Що батько и мати! що жѣника и дѣти!.. Мошко, то пріятель, Мошко радость серцю и въ смутку розрада, Мошко понада милю дорогу дѣвчину.. безъ Мошка и жити на сѣмъ свѣтѣ годѣ, — осо-бенно на Мазурахъ. Тамъ, оповѣдае Кирје Lwow-ski, заходить одинъ вйтъ въ голову, що почати съ людьми свого села, котрій все спознавалися съ піатою подактю. Прозьба, гроздь, екзекуція — нѣчъ не помагало. Отъ и пришло ему на гадку заборонити всѣмъ довжникамъ — ходити въ корчму. Рада громадеска пристала, поставиво сторожевъ коло благовонного приѣз-жика всѣхъ „штаропус“ и на чудо и диво — довжники не вытерпѣли и въ колькохъ дніяхъ посплачували всѣ залигаючи подакти, а поплати-ли для того, що немогли жити на свѣтѣ, не могли выдержати и тѣждня безъ Мошка и его свѧтнѣ!..

— Розбійники напали и ограбили поездъ желѣничій юдучій зъ Барселони до Франції. На дѣрви въ Барселонѣ всѣло въ вагонѣ, де знаходилися два живири конвоюючи поездъ, четырохъ людій. Межи Моллестомъ и Монтемельо, коли поездъ гравалъ всюю силою пары, кинулися они на живири и повизали ихъ.. На дорозѣ залинило червоне сигналове свѣтло, поездъ остановився — и въ той же хвили выпало зъ хащѣвъ колькадесь опрышківъ, кинулися на подорожніхъ и ограбили ихъ до чиста.

— Сей рокъ щедрый въ нещаснї пригоды и страшнї катастрофи. Лихо не минуло и святого — золотоверхого Кієва. Тайно недѣль тамъ бѣвалася народна забава на березѣ Дніпра и на байдакахъ, що були на рѣцѣ. На нихъ — а було ихъ чотири — веселилось звершъ 70 людій. Музыка, танцъ и веселій сиїви гомонія и розли-

валися по тихомъ воздуху, коли підъ саму побо-чи збралася нечайдно такъ сильна бура, що байдаки поперевертала и многихъ не умѣючихъ плавати потопила. Окромъ того нещастя порививъ оркансъ богато школы въ самомъ Кіевѣ и въ окрестностяхъ.

— На бѣднѣхъ ученикѣвъ рускомъ гімназіи зложили на соборчику деканальномъ въ Касперови-цахъ Веч. оо. Княгиницкій зъ Залѣщикъ 1 зр., о. Вінницкій зъ Касперовицъ 1 зр., о. Алексеевичъ зъ Торокомъ 1 зр., о. Конюбъ зъ Городка 50 кр. о. Любовичъ зъ Мухавицъ 50 кр., о. Матковський зъ Свидовомъ 50 кр., о. Волинський зъ Кошиловецъ 1 зр. Разомъ 5 зр. 50 кр.

— (Дрѣбнѣ вѣсти.) Сей суботу открыто въ Величїї выставу рѣбничо-промыслову; маршалокъ Дрѣ Зыблікевичъ удавася тамъ, щоби перекона-ти съ розвою молодого промыслу західної Галичини и останѣ землеплодовъ въ той часті краю.

Вѣсти епархіальни.

Зъ АЕпархії Львовской.

Презенту получивъ о. Кароль Перечелин-скій на парохію Бірки великий, дек. тернопольскаго.

Введеній о. Петро Шапковскій въ сотру-динство въ Копичиницахъ.

Завѣзаний до каноничної інституції на ка-нелію Куропатини о. Антоній Білинкевичъ.

Митрополичія консисторія вставляється у президії ц. к. намѣстництва зъ згоди на канонич-ну інституцію о. Айтала Білинкевича запрезен-тованого на Злесинѣ.

На конкурсъ рознисана дна 23 л. серпня (ч. 6.136) парохія Рожинка въжна (съ при-лученою Гжинкою нижно) въ сколькому дес-кнати; наддана приватніо; речиць подаватися до 18 л. жовтня 1883.

Зрезигновавъ о. Теодозій Авдиковичъ зъ пре-зенты на парохію Бытківъ дек. надвірнійского.

Зъ Епархії Перемышльской.

Личнїй додатокъ по 100 зр. на три роки зъ фонду релігійного получили оо.: 1) Володи-миръ Хілякъ, парохъ зъ Бортного, 2) Іоанъ Хо-тівницький парохъ зъ Буковои.

Каноничну інституцію получивъ о. Миха-їль Яков Ладижинський, капеланъ зъ Волѣ Ми-говой, на парохію Береска, дек. балтійского.

Завѣзаний до каноничної інституції о. Клементій Копистинський на парохію Регетовъ, дек. бѣцкого.

Іменованій ординаріятскимъ отпоручникомъ до ц. к. окружної ради школьнї ярославської і ординаріятскимъ комисаремъ до надзору школьнї ярославськихъ — о. Михаїль Бѣлецький парохъ зъ Сухоровъ.

Введеній въ душпастирство оо.: 1) Іоанъ Решетило въ завѣдательство парохіи Угновъ; 2) Василь Кокотайло въ завѣдательство парохіи Чайковичъ.

НАУКА, ШТУКА И ЛІТЕРАТУРА.

— Івана А. Федоровича Афоризмы, виданий передъ дванадцятимъ лѣтами въ польскомъ азїцѣ, переложивъ на руске (?) Теодоръ Бѣлоусъ и въдаєть съ прекрасно на стала въздытъ портретомъ покойного автора, въ Коломыї. Книжка ся обнимаючи 13 аркушівъ друку мѣстить въ собѣ велике богатство быстроумныхъ речень, пезбитыхъ правдъ и розумінъ, свѣтлыхъ споштереженъ зъ суспільного, народного и політичного житя въ Галичинѣ. Она дасъ намъ сібінати бл. п. Івана А. Федоровича (властителя більшихъ посѣлостей въ Єнѣ, отця Володислава) яко благородного чоловѣка и глубокого мыслителя, а такожи яко Русина народолюбца. Жалъ только то, що п. Т. Бѣлоусъ переклавъ тѣ многоційній бlyскавки людскога духа такимъ дивогляднімъ языкомъ, якимъ певно анѣ бѣ самъ, анѣ нѣкто на цѣломъ свѣтѣ не говоривъ и не говорить...

Господарство, торговля и промисль.

— Хорошихъ и здоровыхъ овочевыхъ щепокъ найлучшихъ сортовъ сеть множество на продажу. Близшу вѣдомостъ удає К. Устіяновичъ, улица Маеровка ч. 8 во Львовѣ.

Подяка.

Волѣ Всеїшнѣго подобалося покликати бл. п. Іоана Санчица, пароха ярославскаго. Одиноки донька его, що въ дитинствѣ ще утратила матеръ, мусѣла, зложена болѣзнию въ постели, розлучитися съ батькомъ своимъ, не бачивши похорону и не могучи особисто отдать подяки Веч. Отцамъ, Вп. Панамъ и Ч. Мѣщанамъ за щирый трудъ ихъ при похоронахъ покойного. Симъ отже складаємо прилюдну подяку всѣмъ участникамъ того для насъ такъ сумного акту; а именно: Веч. Отцамъ дух. опосторон-ныхъ деканатовъ: Впр. о. декану Олесницкому, Віктору Киверовичу зъ Жапалова, Веч. о. Ант. р. Вѣніава Зубрицкому зъ Сосницѣ, о. Конст. Бѣрецкому зъ Жиравицѣ, о. Іоану Хотинецькому зъ Коровникъ о. Зах. Підляшевскому зъ Перемишля; такожи Веч. оо. прошовѣдникамъ за ихъ щирѣ, до глубини душъ порушивши слова похороний, а именно Веч. оо. Конст. Бѣрецкому и Антонію Матюкови зъ Ляшківъ. Даїше Впр. о. Клим. Вахнинину зъ Сѣнави, Веч. о. м.-дек. ярослав-скому Мих. Бѣлецькому и всѣмъ другимъ Веч. отцамъ сodeканальнимъ покойного; Веч. оо. священикамъ лат. обр. прапъ съ Веч. оо. Домини-

канами и Реформатами монастырѣвъ ярославскихъ за ихъ труды въ обрядѣ похороннѣ. Вп. п. ц. к. полковникови, всѣмъ Вп. п. ц. к. урядникамъ политичнѣмъ, судовыми и касовыми при-сутствіемъ при похоронахъ; Вп. п. професорамъ Наталеви и Івану Вахнининамъ, ихъ Вп. брату Ігнатови и другимъ ихъ своякамъ заслужившимъ, нашъ обрядѣ прехорошимъ хоральными отпеваніемъ літургії похороннї, котрій случайно пе реїзджа черезъ Ярославъ зъ власної охоты на похорони; Вп. п. реїзентациії мѣской и всѣмъ численно згromадженымъ; Чч. п. мѣщанамъ ярославськимъ обохъ обрядовъ, — отдаємо наша обовязокъ влачности, заявляючи нашу най-сердечнѣшу подяку за ихъ христіянскій съ охотою поднятый трудъ нашимъ широ-рускимъ „Спаси Богъ!“

Ярославъ, дна 10. серпня 1883.
Дрѣ Левъ Косакъ, зять и Іоанна Косакъ, роже-на Санчица, дочка.

Подяка.

Вп. п. Леопольдови Сипневичеви скла-даю тутъ прилюдну подяку за нагробний памят-никъ для брата моего бл. п. Іполита, wykonаный за дуже умбрену цибу, и маю честь поручити Вп. Публичи рускїй сего артиста рѣзьбара про-живашючого въ Тернополі, котрій върабляє по-дешевѣй цѣнъ нагробнї памятники, памятники тверезостї и інші роботы рѣзьбярскїй зъ каменемъ пронятинскаго и теребовельскаго.

Въ Тернополі 12 (24) серпня 1893.
Ол. Бартичскїй, проф. учительської семінарії.

Студентовъ

Двухъ або трехъ

зъ низшихъ школъ середнїхъ на станцію и харчъ съ удѣляньемъ науки або бѣзъ него, умѣстніи можна на рбкъ школьнї 1883/4 въ домѣ підъ ч. 14 при улиці Конопника.

Д-ръ Людвікъ Лубинський,
краєвый адвокатъ,
переселився сими днами зъ Львова
до Станиславова
на постійне пробуванье.

РУКОДЕЛЬНЯ ОБУВИ во Львовѣ

Руска улица ч. 3. въ домѣ Ставропіїї.
ского Інститута.

Маю честь поручити ласкавымъ взгля-дамъ П. Т. Публичи и уїбрю, що моїмъ найбільшимъ стараньемъ буде: вѣс жаданіе въ мѣсціи и на провинції якъ найточнѣше вдоволити. При ласкавыхъ замовленіяхъ зъ провинції упрашаю о надобланнѣ на мбру спотребленого чобота. Въ надѣ, що П. Т. Публича не откаже менѣ своєї уваги, пишусь съ глубокимъ поважаньемъ

(2-3) Павло Мартиновъ.

Якъ заводити Правды на ладъ закомар-ской Правды?

Розказавъ Данило Ташчевичъ, духовный Зако-мар. Накладомъ „Батьківщина“. Цѣна 10 кр., а почтою 12 кр. Достати можна черезъ редакцію „Батьківщины“.

Панночки зъ провинції,

учасії во Львовѣ, можуть знайти за умѣрену цибу умѣщенню въ опеку въ честнѣй дому безъ-ногого супружества на Лычаковѣ при улиці Рѣзьбарськїй ч. 4 въ партії на лѣво. Ф. Д. Форте-нинъ въ дома.

„МЕРТВІЙ ДУШЪ“

гумористична повѣсть Миколая Гоголя съ портретомъ автора и „Словомъ бѣтъ Видавництва“ (278 стро-нинъ великої 8 ки).